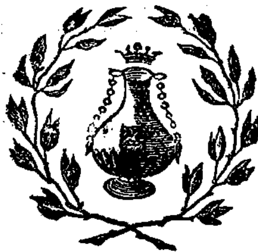
No. 2. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 4 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— Al de dagbladen van Londen geven de volgende beschrijving van een uitermate groot stuk ossenvleesch, hetwelk, den 25 Dec. op de koninklijke tafel te Windsor geprijkt heeft. De voornaamste schotel was een *Sir loin*, voortkomende van den os van de schotsche Hooglanden, die in de vlaamsche hoef van prins *Albert* gekweekt werd, en die, op de tentoonstelling van de club van Smithfield, de zilveren medaille behaald had. Dit stuk, hetwelk bijna twee honderd en zestig pond woog, is gedurende twaalf uren aan het spit geweest.

— Men leest in het engelsch dagblad *The Observer*, onder den titel: *De maan gezien door het monster-teleskoop van lord Ross*:

Men ziet duidelijk op de oppervlakte der maan alle voorwerpen hebbende meer dan 100 voet hoogte. Wanneer de dampkring zeer gunstig is, kan men zelfs voorwerpen onderscheiden die maar 40 voet hoogte hebben. Hetgeen men voornamelijk bemerkt, zijn verscheidene monden van uitgebluschte vuurspuwende bergen, rotsen en ontelbare hoopen steen. Een gewoonlijk gebouw zoude met dezen verrekijker kunnen gezien worden, indien er huizen of gebouwen, naar de onze gelijk, bestonden. Niets duidt aan, dat de maan ooit bewoond zij geworden door schepsels, die met het menschelijk geslacht overeenkomst hebben. Men bemerkt er geene groene weiden, en geen water; alles schijnt verlaten en onvruchtbaar te zijn.

— Er zijn in Ierland 74 steden, alwaar zich niet een enkel boekhandelaar bevindt. De volgende steden zijn van dit getal: Dungarwan, met eene bevolking van 12,382; Carrick-on-Sair, 11,049; Youghal, 9,930; Carrickfergus, 9,379; Cashel, 8,027; Newtownards, 7,621; Lisburn, 7,525; Kinsale, 6,918. Een ding is nog merkwaardiger; het is, dat er zes graafschappen bestaan, die niet een enkel boekhandelaar, noch leeskabinet bezitten. Deze graafschappen zijn Donegal, Kildare, Leitrim, Queen's County, Westmeath en Wicklow. Schotland, met het derde der bevolking van Ierland, heeft driemaal meer boekhandelaars; de evenredigheid is dus 9 tegen 1.

FRANKRIJK.

Twee reizigers, die dezer dagen met de diligence naar Parijs reisden, hadden nabij Arnay-le-Duc het rijtuig verlaten, om langs een korter pad een eind wegs te voet af te leggen; terwijl zij de wandeling deden, kwamen er ettelijke wolven uit het bosch, waar langs het pad kronkelde, en deze ongenoode gasten bleven hen steeds vergezellen en al hunne bewegingen gadeslaan; somtijds kwamen zij zelfs zoo nabij, dat zij slechts vier of vijf schreden van de reizigers af waren. Zij deze, die geene wapens bij zich hadden, wisten niemand hoe zich van dit onaangenaam geleide te ontdoen, toen een hunner op het denkbeeld kwam, sigaren aan te steken en te beproeven, of de rook de wolven ook welligt verjagen zou; de proef gelukte werkelijk, op het zien der zich rondom de reizigers verheffende kringen rook, zijn de wolven in het bosch teruggeweken en hebben de reizigers de diligence onverlet weder kunnen bereiken.

— De diligence van Lyon is op de helling van Tarare, ten gevolge van het met ijs overdekt zijn van den weg, omgeslagen; drie reizigers hebben daarbij het leven verloren en twee zijn zwaar verwond.

— Voor ongeveer eene halve eeuw stond Corsica op, door aanstoking van *Paoli*; vele dagen van bloed en burger-oorlog beleefde dit eiland. De nederlaag scheen aan *Antonini*, een hoofd-officier der overwonnen partij, eene misdaad toe: hij zag zich genoodzaakt te vlugten en in Frankrijk gastvrijheid te zoeken. Van alle zijne bezittingen beroofd, bield hij slechts een zoon en twee dochters over; eene dezer laatsten begaf zich in een klooster te Quimperlé, de zoon stierf te Rochefort, aan boord van een rijks vaartuig, waarop hij vrijwillig dienst had genomen. *Antonini* zelfs, door zoo vele onheilen overstelpt, werd spoedig met zijn zoon vereenigd.

Van die geheele familie bleef dus slechts de tienjarige *Louise Antonini* op fransch grondgebied over. Wat moest er worden van dit arme kind? Zij grijpt moed, trekt jongens-kleederen aan, snelt naar de haven Lorient en biedt zich aan voor 's rijks zeedienst. Zij werd aan boord van het fregat *Cornélie* als scheepsjongen aangenomen. Weldra verwierf zij ieders vertrouwen en genegenheid, en steeds zeide het scheepsvolk: „Onze kleine *Louis* zal een knap zeeman worden!"

Het fregat kwam terug van St.-Domingo; een gevecht begint met een Engelsch eskader, onze vrouw-zeeman streed dapper, doch werd gewond en gevangen genomen. Te Plymouth bleef zij achttien maanden op een ponton, zonder dat een harer makkers eenigzins hare sexe vermoedde. Bij den eersten wapenstilstand werden de gevangenen uitgewisseld en keerde *Louise* naar haar land weder. Toen telde zij reeds 12 jaren dienst ter zee. Haar streven naar het avontuurlijke noopte haar dienst te nemen in het 70e regement van linie. Hare dapperheid en manhafte houding vestigden de aandacht op haar; spoedig was zij korporaal, kort daarop sergeant.

Bij een gevecht in Portugal, ontving zij, in het heetste gedrang een gevaarlijk schot; zieltogende naar het hospitaal gebragt, werd zij getrepaneerd. Hare herstelling vereischte langdurige zorgen; maar nu kon zij de vermomming, welke zij had aangenomen, niet langer volhouden: hare sexe werd herkend en de roemrijke baan, die zij zou gaan betreden, werd op het schoonste punt voor haar gesloten.

Nu keerde zij naar Brest terug en was daar, steeds in mansgewaad, 28 jaren lang in eene steenbakkerij werkzaam, terwijl zij eene kleine ondersteuning genoot van het ministerie van oorlog. Eindelijk begon haar de last der jaren te drukken, want zij is de zeventig voorbij: men meldde haar, dat de liefdadigheid, in den ruimsten zin te Nantes werd beoefend. Zij begaf zich derwaarts en wilde daar nog arbeiden, zoo lang zij er werk kon vinden. Zij werd opperman en werkte nog geruimen tijd, onder bescherming van hare vermomming. Eindelijk zag zij zich genoodzaakt eene schuilplaats te zoeken in het gesticht van St. Jacob.

De heldin van dezen avontuurlijken levensloop beweert te behooren tot de bloedverwantschap van keizer *Napoleon*. En dit kon wel waar zijn, indien men hare geboorteplaats, Ajaccio, en den rang van haren vader in aanmerking neemt.

BELGIE.

BRUSSEL, den 29. December. Gedurende de laatste sneeuwjagten hebben zich gansche scharen wilde, uitgehongerde ganzen op de velden van Bruggelette en Cluèves (Henegouwen) neêrgelaten, waar zij drie dagen gebleven zijn en het koolzaad vernielden, in weerwil van de pogingen der landbouwers, die ze nacht en dag met stokken verdreven. De jagtliefhebbers der nabijgelegene plaatsen waren wanhopend, dat zij deze dieren geenen even gemakkelijken als voordeeligen oorlog konden aandoen; want dezen lieten zich van zeer nabij naderen. De molenaar van eenen windmolen nabij een dezer velden gelegen, waagde het, van uit zijn venster een geweer met kogels geladen op hen af te schieten en doodde er twee.

Men schat dat ongeveer tien duizend ganzen, zich gedurende eenige oogenblikken, op een punt verzameld hebben. De oudste jagers herinneren zich niet ooit eene dergelijke vlugt van vreemde vogelen gezien te hebben, behalve voor ongeveer dertig jaren geleden, toen deze zelfde velden, gedurende verscheidene dagen, door een onnoemelijk aantal reigers overdekt werden.

— Een zaak, misschien eenig in onze koude landen, heeft dezer dagen in de gemeente van Ostreville plaats gevonden; een jeugdig meisje, nog geen veertien jaren oud, is gelukkig bevallen van een gezond en welgeschapen kind.

NEDERLANDEN.

ZWOLLE, den 28. December. Naar men verneemt heeft een in het huis van verzekering alhier gedetineerd Hannoveraan, in de vorige week eene vermetele poging tot ontvlugting aangewend. In een hok opgesloten, had hij, vermoedelijk door middel van een uit den muur getrokken spijker, het luchtgat in de deur zoodanig weten te vergrooten, dat het hem reeds gelukt was door hetzelve heen te kruipen en in den gang te komen, toen hij door eenen anderen gevangene, die toevallig aldaar passeerde, werd ontdekt. Later geboeid en kromgesloten, slaagde hij er in, zijne ketenen te verbreken en zoude hij welligt ontsnapt zijn, zoo men niet de voorzorg gebruikt had, hem door twee andere gevangenen te doen bewaken.

LEIJDEN, den 26. December. Op den morgen van den 27. dezer om half negen ure, zagen wij op de Oude Vest nabij de Scheistraat, het zonderlinge en afschuwelijke schouwspel van een hond die een menschenhoofd in den bek droeg, welke prooi hij, door ons opgejaagd, liet vallen, en nu bleek het een ontleed hoofd te zijn, van hetwelk de hersenpan was afgenomen en de onderlip was doorgesneden. Nu begaven wij ons naar de poort van het Elisabeth-Gasthuis, keken door een venster en zagen daar het ligchaam aan hetwelk waarschijnlijk het hoofd zal behoord hebben, liggen. Hoewel wij de ontleedkunde op hoogen prijs schatten, heeft ons zoo iets ons toch zeer verontwaardigd. Al heeft de ziel het ligchaam verlaten, en geneeskundigen hunne leeringen uit hetzelve getrokken, blijft het toch betamelijk den mensch aan de aarde weder te geven, in plaats van zijn lijk een prooi van honden te doen worden, en het tot afschuw van ieder weldenkende door de straten te zien rondslepen.

De inzenders dezes stellen zich voor de waarheid van het

HENDRIK ROLLAND.

(Vervolg van No. 155)

...ene noodlottige dwaling, zeide Pieter, heeft mij het briefje, ...d voor don Penarez, aan den hertog doen ter hand stellen, ... mij! ik ben een ellendeling!"

...ndrik voelde op deze verschrikkelijke woorden zijn bloed in ...aderen stollen; groote zweetdroppelen rolden langs zijn bran... voorhoofd. Hij gaf een teeken aan den herbergier, om zich ... houden, en naderde zijnen vijand met de hand op zijnen ...ooten dolk, die onder zijne kleederen verborgen was, ge... om hem zonder genade het hart te doorboren, op het minste ..., dat hij het briefje wilde openen. Eenige minuten lang was ...ene vreeselijke pijniging voor den moedigen jongeling. ...lijk nam don Fernando het misboek uit de handen van zijnen ... legde het op het bidbankje, en scheen in een ernstig na...n verdiept te zijn; vervolgens rigtte hij het hoofd weder op, ...m het misboek in zijne handen, waarvan hij de gouden ha...et eenen enkelen vingerdruk ligtelijk deed openspringen. ...ik deed eene schrede vooruit, verborgen door de schaduw ...en pilaar, waarbij de hertog zich bevond; eensklaps scheen ...chtstraal zijn verstand te verhelderen, en zijn oog verloor ...elijke uitdrukking. Hij gevoelde zich gered!

...zich des te beter voor monniken te laten doorgaan en zich ...ardig aanzien te geven, hielden al de zaamgezworenen, op ...rmeren vloer der kerk nedergeknield, zeer groote roozen... met vele geloftegiften voorzien, in de hand; bij toeval ... zich aan den roozenkrans van Hendrik eene kleine beeld... perkament geteekend, voorstellende Onze Lieve Vrouwe des las Dolores. De jongeling maakte het van den roozenkrans los, en naderde met eene nederige houding den hertog, die toen door zijne edellieden omringd was.

„Mijnheer," zeide hij op eenen zachten en onderdanigen toon, „ik ben een arme Kastilliaansche monnik. Ik verzoek Uwe Hoogheid om eene gunst, die ik geloof dat haar niet anders dan aangenaam zijn kan, namelijk om deze heilige beeldtenis van Onze Lieve Vrouw del Pilar goedgunstig te willen aannemen, deze beeldtenis heeft het heilige graf aangeraakt, en Uw ijver voor het geloof doet mij hopen, dat Uwe Hoogheid een dusdanig geschenk met erkentenis zal aannemen."

„Eerwaarde vader," hernam de hertog, „ik ben beschaamd over de eer van eene dusdanige reliquie te bezitten. Komt gij uit Spanje?"

„Ja, mijnheer! en de kerk zegent er elken dag uwen naam; door uw toedoen zal weldra de ketterij uit de vlaamsche landen worden uitgeroeid."

„Het is eene moeijelijke taak, want de ketterij heeft er reeds diepe wortelen geschoten," mompelde de hertog met eene zucht.

Op dezen tijd hieven de monniken een gezang aan, en de valsche monnik strekte zijne hand naar het misboek van den hertog uit, die het hem beleefdelijk ter hand stelde; vervolgens scheen Hendrik, zich op de knieën geworpen hebbende, met ijver te bidden, eindelijk stond hij op, en gaf het misboek weder aan don Fernando terug, met deze woorden:

„Moge deze heilige beeldtenis uwe hoogheid voor alle gevaren behoeden!"

„Amen, mijn vader," zeide de hertog.

De middernachtsmis begon.

De kerk waar het laatste tooneel van dit treurspel zal voorvallen, was uit haren aard zeer geschikt voor de plannen der zaamgezworene. Eenige lampen verspreidden een flaauw licht over de weinige christenen, die op de marmeren grafsteenen ...n het koor lagen nedergeknield. De beide vleugels der kerk ...n dikke duisternis gehuld, lieten ter naauwernood toe, d... men er een vriend van eenen vijand kon onderscheiden. B...en de kerk was de hemel verduisterd, en zware wolken zwie...n langs het zwerk, en hielden de maan, die nog zoo even ...n helder en verrolijkend licht gaf, achter hare donkere ...aduwen verborgen. Van tijd tot tijd huilden hevige rukwi...n door het oude bouwvallige klooster, en de boomen ...erden tegen de looden ramen. Het scheen alsof de vleugel ...n eenen reusachtigen démon zich tusschen den hemel en ... aarde geplaatst had om de bloedige heiligschennis, die het ...is des heeren zou bezoedelen, te bedekken. Binnen het ...ooster zongen de monniken langzaam en plegtstatig een geeste...jk lied; de hertog sidderde onwillekeurig bij deze woorde..., die eene ingeving van den hemel scheenen te zijn.

„God ... een regtvaardig God, en een magtig God, die zich ten alle dage vertoornt tegen den verdrukker!"

...ene stem uit het ruim der kerk antwoordde:

„De eeuwige bereidt hem doodelijk wapentuig, hij maakt tegen hem zijne pijlen scherp gepunt."

Er was een oogenblik van eene plegtige stilte; daarna vingen de monniken weder een profetisch gezang aan:

„Want hij onderzoekt de doodslagen, en hij onthoudt ze, en vergeet niet het geschrei der verdrukten."

De stem uit het ruim hernam:

„De Heere onze God zal het verdrukte volk redden, en zal den hoovaardigen vernederen!"

Don Fernando verbleekte, sloeg de hand op zijnen dolk; zijn blik scheen de dikke duisternis, die over het ruim der kerk verspreid was, te willen verlichten, om er den vermetelen te ontdekken, die hem zoo zijn eigen vonnis durfde verkondigen

(Vervolg hierna.)

voorgevallene verantwoordelijk, zij vertrouwen dat nalatigheid de oorzaak van dit ongewoon voorval mag wezen, niet kunnende veronderstellen dat zulks zou geschied zijn met medeweten van de personen die tot dit Collegie in betrekking staan.

VLISSINGEN, den 2. Januarij. Gedurende de maand December zijn alhier geboren 20 personen, als: 11 van het mannelijk en 9 van het vrouwelijk geslacht: overleden 17 personen, als: 8 van het mannelijk en 9 van het vrouwelijk geslacht; onder de overledenen is begrepen 1 elders gestorven.

Met betrekking tot den ouderdom waren de overledenen als volgt:

Beneden het jaar	2
van 1 tot 10 jaren	4
« 10 « 20 «	1
« 20 « 30 «	–
« 30 « 40 «	1
« 40 « 50 «	2
« 50 « 60 «	1
« 60 « 70 «	3
« 70 « 80 «	2
« 80 « 90 «	1
	17

Terwijl er 6 huwelijken zijn voltrokken.

MENGELINGEN.

Gelijkheid voor de wet; - gelijkheid van lot en omstandigheden; - ongelijkheid voor koninklijke gunst.

Hetgeen wij zullen nederschrijven, stelt een der opmerkenswaardigste feiten dáár, van deze dagen, in de geschiedenis der regering van WILLEM II.

Opmerkenswaardig, – ja; maar tevens grievend en stuitend moet dat feit voor iederen regtgeaarde zijn.

De heer K. VAN HULST wordt, als aansprakelijk persoon van een geschrift, waarvan de auteur zich heeft bekend gemaakt, veroordeeld, om zoo gewilden hoon en laster jegens den persoon des Konings, tot eene gevangenisstraf van twee jaren. Het is overbodig te herinneren, welke omstandigheden die episode in de jaarboeken der Nederlandsche regtspleging kenmerkten; zij zijn genoeg allerzijds herhaald om algemeen bekend te kunnen zijn.

De heer VAN HULST, de zoo niet wettelijk, dan toch zedelijk *onschuldig* gestrafte, wendt zich tot den troon, met het demoedig verzoek om kwijtschelding van de onverdiende straf. Zijne echtgenoot vernedert zich voor de koninklijke Majesteit en smeekt op hare knieën om genade.

Die kwijtschelding, die genade worden geweigerd, – geweigerd worden zij, in weerwil van de krachtige en gemoedelijke vertoogen der algemeene denkwijze, zich in de dagbladen openbarende; in weerwil van de openlijke boetdoening, die zich de veroordeelde uitgever oplegde.

Want zijne misdaad (!) in het oog der regering, welligt ook in dat des vorsten, was, dat hij het periodieke werk *uitgaf*, waarvan een stuk het heillooze pers-geding verwekte; VAN HULST begreep dat hij aan de verbolgenheid des bestuurs eene genoegdoening, een zoenoffer moest brengen, en hij trotseerde de publieke opinie; hij gaf openlijk zijn leedwezen te kennen zich met die uitgave te hebben belast, en hij staakte ze.

Zoovele verontmoedigingen, – men kon het verwachten, – moesten toch den wrok der regering bevredigen, de edelmoedigheid des Konings treffen....

Neen.

VAN HULST erlangde geene kwijtschelding, geene genade.... toch hem werd de gunst verleend zijne gevangenisstraf te Zwolle in stede van te Hoorn te mogen ondergaan.

En dat was al.

De ongelukkige burger zucht thans in den kerker; van zijne betrekkingen gescheiden; van zijne zaken verwijderd.

De schrijver P. DE HAAS wordt wegens hoon en laster jegens den persoon des Konings veroordeeld tot eene gevangenisstraf van twee jaren.

Maar onmiddelijk daarop wordt hij betrokken in het proces, ontstaan uit de ongeregeldheden van September 1845, en beschuldigd van medepligtigheid, door middel van opruijing daartoe, in het volksblad dat hij redigeerde, aan de misdaad van plundering van eetwaren, enz.

Hij wordt vrijgesproken even als zijne medebeschuldigden en confraters MEETER en VAN GORCUM, – maar tot den kerker teruggevoerd, om de straf, hem bij bovengemelde veroordeeling opgelegd, te ondergaan; en de *twaalf maanden*, die hij als mede-beschuldigde in genoemd proces, gelijk de overige betrokkenen, in de gevangenis doorbragt, worden hem, – wie zal het gelooven! – *niet* in mindering aangerekend van de hem opgelegde tweejarige gevangenisstraf.

DE HAAS vraagt geen gratie.

Hij moge zijn wie en wat hij wil, zijn gedrag was cordaat, en verdient als zoodanig vermeld te worden; en hij heeft niet opgehouden burger te zijn, en als burger dezelfde regten en voorregten als ieder ander te mogen verwachten.

Maar hij vroeg geen gratie, geen gunst.

Ook werd hij aan een gerloozen boef gekeltend, en des middags ten twee uren, door de straten der residentie, naar den spoorweg gesleept, om naar Hoorn te worden vervoerd, alwaar hij thans zijne straf ondergaat.

De schrijver E. MEETER, reeds meermalen wegens hoon en laster jegens den Koning, en wat al meer, veroordeeld, en daarna door den troon begenadigd, en die laatstelijk alhier even als DE HAAS een volksblad redigeerde, hetwelk in hevigheid en onbetamelijkheid daarmede gelijk stond, zoo het dat daarin niet al overtrof, – de schrijver E. MEETER wordt even als DE HAAS betrokken in gemeld proces, en even als hij vrijgesproken.

En na die vrijspraak verneemt men dat E. MEETER naar buiten 's lands is vertrokken met een maandelijksch inkomen van honderd gulden, – uit Z. M. beurs, *of* uit de geheime fondsen? Dat is eene vraag die de Tweede Kamer wel zal doen tot opheldering te doen brengen.

De schrijver A. VAN GORCUM, vroeger door het koninklijke goud overgehaald om zijn mede-redacteurschap aan het volksblad van MEETER te laten varen, en zich uitlandig te begeven; terstond na de bewegingen, in September 1845, alhier teruggekeerd, in weêrwil van de belofte door hem afgelegd, toen hij zich liet omkoopen; en drie weken na zijnen terugkeer een nieuw volksblad hebbende aangevangen, met het voornemen om zijne reeds gevangene vrienden MEETER en DE HAAS, die hij vroeger had verlaten en welligt verraden, te regtvaardigen en te wreken, – de schrijver VAN GORCUM wordt mede betrokken in het bewuste proces, en mede vrijgesproken.

En ook hij erlangt na zijne invrijheidstelling een maandelijks wachtgeld, – of hoe die toelaag heeten moge, – van honderd gulden, en ook hij begeeft zich naar buiten 's lands, om die toelaag aldaar, waarschijnlijk in ledigheid, te verteren.

Ziedaar de feiten. (*Vervolg hierna.*)

(*Vervolg hierna.*)

ALLERLEI.

—

Een stamelaar hoorde men onlangs den naam van Z. Exc. den Minister van Financiën uitstotteren van *Ha-ha-kaal-haal-al.*

—

Waarom is het zeewater zout? vroeg onlangs een schoolopziener. Wel, omdat er zooveel pekelharingen in zwemmen, antwoordde de zoon eens winkeliers.

—

Men vroeg aan zekeren knecht, of zijn heer wel een geregeld leven leidde? — «O ja!" antwoordde hij; «want hij is alle dagen op hetzelfde uur beschonken."

—

Ter navolging.

Verslag eens Burgemeesters ten platte lande van zijne bezigheden gedurende ééne *winter-week*, in eenen brief aan een' zijner vrienden.

« Die ellendige bedelarij moest ophouden, — Berekenin-
« gen gemaakt; — Notabelen opgeroepen; — Inschrijvin-
« gen geopend en verkregen; — Aankoopen gedaan; —
« Fournuizen gemetseld; — Soep gekookt; — Soep uitge-
« deeld; — Voor provisie gezorgd; — Bedelaars opge-
« ruimd."

Het Legaat.

Te Broek — ja juist, zoo heet het dorp,
Althans het kon zoo heeten;
Te Broek had men, voor vijftig jaar,
Een zeekren Sjoerd gelijk aldaar
De buurt nog wel zal weten.

Sjoerd was de zoon van d' ouden Sjoerd,
Een knaap, door elk geprezen;
Volmaakt van leest, als melk en bloed,
Altijd bescheiden, altijd goed,
En — als de schout belezen.

Geen meisjen in het gansche dorp,
Waar mijn Adonis woonde,
Die hem niet wenschte tot haar schat,
En 't oog op hem geslagen had,
Waar hij zich maar vertoonde.

Maar bindt men 't katjen op den ham,
Dan wil het zelden eten.
Dus ging het Sjoerd; hij bleef als steen,
En gaf elk lonkje een blaauwen scheen
Op zijn verstaald geweten.

Doch Amor is een wondre snaak,
Wraakzuchtig als een besje;
En wat mijn held nóg is geschied,
Verhaald getrouw u 't volgend lied,
Den vrijers tot een lesje.

Een fleurig nichtjen, in het dorp
Bekend sinds zestig jaren,
Een ledig vat, naar haar verstand;
Doch rijker ligt, dan menig land,
En haast te vroom tot paren;

Dat nichtje, schoon — gelijk de nacht,
En minzaam — als een egel,
Vond in het dammen 't hoogst vermaak
En oefende met Sjoerd zich zaak
In 't schuiven naar den regel.

Maar, wat gansch Waterland voorzag
Moest nicht weldra ervaren;
Sjoerd, hakend naar zoo rijk een buit,
Begeert haar zedig tot zijn bruid
In spijt van hare jaren.

De kuische maagd had wis vol nijt
Zijn aanzoek afgeslagen,
Deed niet de rede haar verstaan,
Dat dan ook 't dammen was gedaan,
Haar hoogste welbehagen.

Wat nu? Zij weet een middelweg....
('t Vernuft is bij de menschen!)
En zegt: „Sjoerd, 'k maak je een goed legaat,
Als je dat opzet varen laat
En die godlooze wenschen."

Dat trof den spijker op den kop.
Sjoerd laat de wereld razen,
Daar groot en klein den dwaas belacht,
En slijt bij nichtje dag en nacht,
Met schuiven, slaan en blazen.

Gewenschte dooden leven 't langst.
Sjoerd ziet zijn jaren snellen;
Zijn jeugd vervliegt, en 't grillig lot
Drijft met zijn vroomsten wensch den spot,
Naar 't scheen, om hem te kwellen.

Reeds vloog een tiental jaren heen;
De dood komt nog niet grimmen,
En Sjoerd wordt bang, dat kneukelman
In 't eind nog wel mistasten kan,
Daar ook zijn jaren klimmen.

En nicht dorst dra nog zwaarder pak
Op zijne schouders leggen;
Het huiswerk was reeds daaglijksch brood
En wat ze al soms hem niet gebood,
Durf ik niet half te zeggen.

Maar, als de nood ten toppunt is,
Mag men ook uitkomst wachten.
Dat ondervond althans mijn held:
Nichts dagen zijn in 't eind volteld,
En uit heeft dus zijn lijden.

Oranje boven! Ha! Hoezee!
Sjoerd was van vreugd half razend;
't Vergank'lijk goed, dat nicht bezat,
Bedroeg een tonne gouds of wat:
Was de erfenis niet verbazend!?

Men opent ras het testament,
Gevonden in haar woning.
O rijke buit! Daar staat: « Den vriend,
« Die twintig jaar mij heeft gediend,
« Het dambord tot belooning."

(*H. V.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 2 Januarij. Sedert den 31. December zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Oostfrisia, J. Monning, Londen, lijnzaad, de jonge Cornelis, J. de Groot, Gebina Maria, R. M. Nagel, beide Bajonne, witteboonen, Zoé, G. M. Taratoctici, New-York, katoen en graan; zijnde de Zoe hier binnen de dok en Jonge Cornelis en Gebina naar Neuzen opgevaren.

Voor Vlaardingen bestemd:

Fortuna, H. D. Noordhoek, Villa Nova, fruit, legt in de Westerhaven dezer stad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De Marie, J. van Soolingen, stukgoed, Oran, Emelie, N. Astrom, Odessa, *Diligent*, C. Lucluces, Hull, de Phoenix, M. Kuipers, Liverpool, Comte de Flandre, J. Schottey, Baltimore, Oscar, J. Tannesen, St. Ubes, the John, J. Rundle, Belfact, alle ballast.

MIDDELBURG, den 1. Januarij. Den 17. October jl. is te Batavia gearriveerd het schip het Zeepaard, kapitein Giltjes, van deze stad.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.